

عنوان مقاله:

احیای مولفه های هویت شهری در باز زنده سازی بافت های تاریخی نمونه مطالعاتی: گذر تاریخی خانقاه احمدی شهر شیراز

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی پژوهش در مهندسی، علوم و تکنولوژی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

المیرا عزلتی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شیراز، شیراز، ایران.

طاهره نصر - دکترای تخصصی شهرسازی، استادیار، گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شیراز، شیراز، ایران.

خلاصه مقاله:

بی هویتی یکی از مهم ترین مسائل مربوط به فضاهای شهری است که منجر به زدودن خاطرات جمعی، افول حیات شهری واقع ای و شکل گرفت حیات شهری روزمره ای می گردد در حالی که هویت یکی از ابعاد اصلی حیات بخشی می باشد. بی توجهی به آن باعث ایجاد محیط هایی مصنوع و تهی از هویت انسانی می گردد که پیامدهایی نظیر نزول حس تعلق مکانی و مشارکت جمعی، مهاجرت ساکنین بومی و افزایش اسکان غیر رسمی، ایجاد نا امنی و ناهنجاری های اجتماعی و نهایتا بروز بی هویتی را در پی خواهد داشت. در این میان فضاهای شهری تاریخی با ارزش کالبدی، فرهنگی و خاطرات جمعی قدرتمند نهفته در خود و به واسطه سابقه غنی تاریخی که منجر به شکل دادن تصویر ذهنی و نقشه شناختی از شهرها می گردند، یکی از مهمترین مولفه های هویت شهری محسوب می شوند. لذا باز زنده سازی اینگونه بافتها و احیای مولفه های هویتی موجود در آنها اعم از عناصر ارزشمند تاریخی، فرهنگی، مذهبی و غیره، می تواند به حل بسیاری از مشکلات ناشی از بی هویتی کمک نماید. لیکن در این تحقیق برآنیم که از پتانسیل موجود در گذر تاریخی خانقاه احمدی شیراز برای غنا بخشیدن به هویت شهری استفاده نموده و با باز زنده سازی این گذر و عناصر ارزشمند تاریخی-فرهنگی-مذهبی واقع در آن که هر یک می توانند به عنوان یکی از مولفه های هویت بخش عمل نمایند، روح سرزندگی و حیات بخشی را در آن به ارمغان آوریم. هدف اصلی این پژوهش کاربردی است و روش به کار گرفته شده جهت جمع آوری اطلاعات از نوع اسنادی و توصیفی می باشد. همچنین مطالعات میدانی و برداشت های بصری در محدوده مطالعاتی انجام شده است. یافته های تحقیق در قالب جداول گرد آوری شده و با به کارگیری تکنیک سوات (SWOT) به بررسیو تحلیل احیاء هویت شهری در باز زنده سازی بافت های فرسوده تاریخی پرداخته شده است. نتایج حاصل بیانگر این است که، راهکارهای ارائه شده در راستای بهسازی و نوسازی محدوده مطالعاتی بایستی با حداقل دخالت و تغییر و بیشترین حفاظت با تاکید بر فنون درون زا و پایدار بومی مبتنی بر مشارکت جمعی همراه باشد. در نتیجه تقویت نقش گذر تاریخی خانقاه احمدی به عنوان یک محور گردشگری-تاریخی-فرهنگی، باعث افزایش امنیت محدوده مطالعاتی، کاهش بزهکاری و ناهنجاری های اجتماعی گردد. لیکن منجر به افزایش حضور پذیری گردشگران و شهروندان می شود. در نهایت باعث ارتقا و تقویت حس تعلق مکانی و تجدید هویت شهری می گردد

کلمات کلیدی:

هویت شهری، بافت تاریخی، گذر تاریخی، احیاء، باززنده سازی، شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/398632>

